BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL
பன்னாட்டுத் தமிழ் ஆய்வு இதழ்
E - ISSN: 3139 -1893
An international open access, peer- reviewed, Online Multi – disciplinary refereed journal

பளியர்களின் வாழ்வியல் பன்றி வேட்டைப் புதினத்தை முன்வைத்து

முனைவர் ச. பிரியதர்சினி
இணைப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர், அவினாசிலிங்கம் மனையியல் மற்றும் மகளிர் உயர்கல்வி நிறுவனம், கோயம்புத்தூர் – 43 மின்னஞ்சல்: priyadharshini_tam@avinuty.ac.in
ORCiD: https://orcid.org/0009-0009-1121-5502

ஆய்வுச் சுருக்கம்

எழுத்தாளரும் இயக்குநருமான **லட்சுமி சரவணகுமார்** எழுதிய *பன்றி வேட்டை* புதினம், பளியர் பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியலையும் அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சாதிய மற்றும் சமூக ஒடுக்குமுறைகளையும் மையமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. பல நூற்றாண்டுகளாகக் காட்டைப் பூர்வீக வாழிடமாகக் கொண்டிருந்த பளியர்கள், ஜமீன்தாரின் பேராசை காரணமாகத் தங்களது நிலத்தையும் தெய்வ வழிபாட்டு மரபுகளையும் இழந்து, நிலையான வாழ்விடமின்றி மலைக்காடுகளில் அலைந்து திரியும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். இதனுடன், சமவெளி மக்களின் ஆக்கிரமிப்பும் அவர்களின் வாழ்வியல் சிதைவிற்கு முக்கிய காரணமாக அமைகிறது.

புதினத்தில் இடம்பெறும் கிராமம், சர்வாதிகார மனப்பான்மையுடைய ஜமீன்தார் வீரணனின் ஆதிக்கத்திற்குள் உள்ளது. தங்களது வாழ்வாதாரத்தையும் உரிமைகளையும் பறிகொடுத்த பளியர்களும், அடிமைநிலைக்குத் தள்ளப்பட்ட கிராம மக்களும் வீரணனின் மீது வெறுப்பும் பழிவாங்கும் உணர்வும் கொண்டிருந்தபோதிலும், அவனது அடக்குமுறையை எதிர்த்துப் போராடும் துணிவின்றி வாழ்கின்றனர். இந்நிலையில், ஜமீன்தாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து கிராமம் எவ்வாறு விடுதலை பெறுகிறது, பளியர்கள் தங்களது பூர்வீக வாழிடத்தையும் தெய்வத்தையும் மீட்டெடுக்கிறார்களா என்பதைக் கதையின் மையமாகக் கொண்டு இப்புதினம் நகர்கிறது. இவ்வாய்வு, *பன்றி வேட்டை* புதினத்தில் பதிவாகியுள்ள பளியர் மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாட்டு அடையாளம், நில உரிமை இழப்பு, சாதிய ஒடுக்குமுறை மற்றும் எதிர்ப்புணர்வு ஆகிய கூறுகளை ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

திறவுச்சொற்கள்:

பளியர் – பளிச்சியம்மன் – சடங்குகள் - பூ நோன்பு – பொடவு

முன்னுரை

தமிழகத்தில் 40-க்கும் மேற்பட்ட பழங்குடியின சமூகங்கள் பல்வேறு மலை மற்றும் வனப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றன. இவர்களின் மொத்த மக்கள் தொகை, தமிழகத்தின் மொத்த மக்கள் தொகையில் சுமார் 3.51 சதவீதமாகும். காடர், இருளர், முதுவர், குறும்பர் உள்ளிட்ட பல பழங்குடியினக் குழுக்களுள், பளியர் இன மக்களின் வாழ்வியலையும் பண்பாட்டையும் மையமாகக் கொண்டு *பன்றி வேட்டை* புதினம் அமைந்துள்ளது.

பளியர் இனத்தில் அமணப் பளியர், நீர்ப்பளியர், கிழக்குப் பளியர், ஊசியிலைப் பளியர், சருகுப் பளியர், கருப்புப் பளியர், தாளப் பளியர், தெய்வப் பளியர், தேக்கிலைப் பளியர், தேன்ப் பளியர், வெள்ளைப் பளியர் எனப் பல உட்பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் கல்காட்டுப் பளியர்கள் மூத்த பிரிவினராகக்

கருதப்படுகின்றனர். சமூக ஒழுங்கு மற்றும் மரபு வழக்கங்களில் இவர்களின் வழிகாட்டுதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது.

பளியர்கள் வேலைவாய்ப்பின் காரணமாக பிற சமூக மக்களுடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும், அவர்களைத் தங்களது குடியிருப்பிற்குள் அனுமதிப்பதையோ அல்லது பிற சமூகத்தினரின் வீடுகளுக்குச் செல்வதையோ வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. மேலும், தங்களது சமூகத்திற்கு வெளியே திருமணம் செய்வது மரபு மீறலாகவும் பெருங்குற்றமாகவும் கருதப்பட்டது. இத்தகைய பண்பாட்டு ஒழுங்குகள் அவர்களின் சமூக அடையாளத்தைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்துடன் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன.

பளியர்களின் வாழிடங்கள்

பளியர்கள் பெரும்பாலும் மதுரை, திண்டுக்கல், இராமநாதபுரம் மற்றும் ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூர் பகுதிகளை ஒட்டிய மலைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் பளியர், பழையாறையர், பனையர் போன்ற பெயர்களாலும் அறியப்படுகின்றனர். வரலாற்று நோக்கில், திண்டுக்கல் மாவட்டத்தையும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைத் தொடரையும் ஒட்டிய சிறுமலை மற்றும் பழனி மலைப் பகுதிகளில் இவர்கள் பரவலாக வாழ்ந்துள்ளனர். பழனி மலைப்பகுதியில் வாழ்ந்த காரணத்தால், "பனையர்" என்ற பெயரும் இவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பன்றி வேட்டை புதினத்தில், பெரியநாயக்கன்பட்டி ஜமீனிலிருந்து முப்பது மைல் தொலைவில் அமைந்துள்ள மேற்கு மலைப் பகுதி பளியர்களின் வாழிடமாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. அங்கு அமைந்துள்ள "பீமன் பொடவு" என்னும் இயற்கைக் குகைப் பகுதியில் அவர்கள் வாழ்வதாகக் கதையாக்கப்பட்டுள்ளது. "பொடவு" என்ற தமிழ்ச் சொல் குகை, மலைக்குகை அல்லது பாறைச் சரிவு என்பதைக் குறிக்கிறது. மலைப் பகுதிகளில் இயற்கையாக உருவாகும் குகை அமைப்புகளைக் குறிக்க இச்சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

தொழில்

பாரம்பரியமாக பளியர்கள் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் வனப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து, வேட்டையாடுதல் மற்றும் வனவளங்களைச் சேகரித்தல் ஆகியவற்றைத் தங்களது முதன்மைத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். காலப்போக்கில் வாழ்க்கைச் சூழல் மாற்றங்களால், வனப்பொருட்களைச் சேகரித்து விற்பனை செய்வதிலும், சிறிய அளவிலான வேளாண்மைத் தொழில்களிலும் ஈடுபடத் தொடங்கினர். மேலும், சிலர் கூலித் தொழிலாளர்களாகவும், குறிப்பாக தேயிலைத் தோட்டங்களில் பணிபுரிபவர்களாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

தெய்வங்களும் வழிபாடும்

பளியர்களின் சமய நம்பிக்கைகள் இயற்கையை மையமாகக் கொண்டவை. அவர்கள் காட்டுத் தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர்; இத்தெய்வங்கள் "வனதேவதைகள்" என அழைக்கப்படுகின்றன. *பன்றி வேட்டை* புதினத்தில் பளிச்சியம்மன் அவர்களின் முதன்மைத் தெய்வமாகச் சித்தரிக்கப்படுகிறார். வனதேவதைகளை வழிபடும் மரபில் வெறியாட்டு முக்கியமான சடங்காக இடம்பெறுகிறது. ஒவ்வொரு வனதேவதைக்கும் தனித்தனி மேள, தாள இசை மரபுகள் உள்ளன. குறிப்பிட்ட தெய்வத்திற்குரிய இசைக்கருவி இசைக்கப்படும்போது, அந்தத் தெய்வம் ஒருவர்மீது அருள்வருவதாக அவர்கள் நம்புகின்றனர். மேலும், நிலம், நீர், காற்று போன்ற இயற்கைக் கூறுகள் அனைத்திலும் வனதேவதைகள் உறைகின்றன என்பது பளியர்களின் அடிப்படை நம்பிக்கையாகும்.

பூ நோன்பு

பளியர்களின் மரபு வழிபாட்டு முறைகளில் முக்கியமான சடங்காக **பூ நோன்பு** அல்லது **குறிஞ்சிப்பூ நோன்பு** விளங்குகிறது. பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை மலரும் நீலக்குறிஞ்சிப் பூக்களிலிருந்து சேகரிக்கப்படும் தேன் மருத்துவக் குணமும் தனித்துவமான சுவையும் கொண்டதாக நம்பப்படுகிறது. இதனை முன்னிட்டு குறிஞ்சி மலரும் ஆண்டில் பளியர்கள் *பூ நோன்பு* எனப்படும் விரதத்தைக் கடைப்பிடித்து இயற்கையையும் வனதேவதைகளையும் வழிபடுகின்றனர். ஆறு மாதங்கள் தேன் சேகரிக்கும் காலம் நிறைவடைந்த பின்னர், **காட்டை மறை நோன்பு** எனப்படும் நிறைவு விழா நடத்தப்படுகிறது. பன்னிரண்டு

ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடைபெறும் இந்நிகழ்வு, பன்னிரண்டு தேவதைகள், பன்னிரண்டு மாதங்கள், பன்னிரண்டு இராசிகள், ஆதித்யர்கள் ஆகிய காலச் சுழற்சியுடன் தொடர்புடையதாகப் பளியர்களின் நம்பிக்கையில் இடம் பெற்றுள்ளது.

பன்றி வேட்டை புதினத்தில், ஆடி மாதத்தில் செகப்பி வனதேவதைக்குப் பூசை செய்வதாகக் கூறப்படுகிறது. அவளுடன் பளியர் சமூகத்தைச் சேர்ந்த இளம் பெண்களும் கலந்து கொண்டு,

“எந்தெந்தப் பூவுல தேனு மணக்குது
செவ்வாழப் பூவுல தேனு மணக்குது
எந்தெந்தப் பூவுல தேனு மணக்குது
செவ்வந்திப் பூவுல தேனு மணக்குது
எந்தெந்தப் பூவுல தேனு மணக்குது
ஆவாரம் பூவுல தேனு மணக்குது
எந்தெந்தப் பூவுல தேனு மணக்குது
நீலக்குறிஞ்சியில தேனு மணக்குது”

என்ற நாட்டுப்புறப் பாடலைப் பாடியவாறு மஞ்சள், பச்சிலை மற்றும் மலர்களைச் சாமிக்கல்லின் முன் வைத்து வழிபடுகின்றனர். பின்னர், உடலில் பாதுகாப்பிற்காக தனுத்திப் பச்சிலையைப் பூசிக்கொண்டு நீண்ட குச்சிகளுடன் காட்டிற்குள் தேன் சேகரிக்கச் செல்கின்றனர். இப்பருவத்தில்தான் அரிய வகையான பூந்தேன் கிடைப்பதால், ஆடி மாதம் பளியர்களுக்கு மிகவும் சிறப்புமிக்க காலமாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்வாறு செகப்பி என்ற கதாபாத்திரத்தின் வாயிலாக பளியர்களின் பூ நோன்பு வழிபாட்டு முறையும், இயற்கையுடனான அவர்களின் நெருங்கிய உறவும் புதினத்தில் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன.

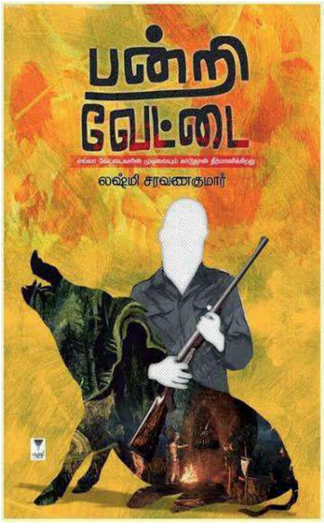

பளியர்களின் உணவுப் பழக்கவழக்கங்கள்

பளியர்களின் உணவுமுறை இயற்கையைச் சார்ந்த வாழ்வியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது. உணவுத் தேவைக்காக அவர்கள் வேட்டையாடும் பழக்கத்தைக் கொண்டிருந்தாலும், அனைத்து விலங்குகளையும் வேட்டையாடுவதில்லை. குறிப்பாக, பன்றியைத் தங்களது தெய்வத்தின் அடையாளமாகக் கருதுவதால், அதனை வேட்டையாடுவதைத் தவிர்க்கின்றனர்.

இதனை *பன்றி வேட்டை* புதினத்தில் இடம்பெறும் ஒரு நிகழ்வு தெளிவுபடுத்துகிறது. வீரணனும் கண்ணனும் வேலையாட்களுடன் காட்டுப் பன்றியை வேட்டையாடச் செல்லும் போது, அவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக வந்த பளியன், *"ஐயா, பன்னிய மட்டும் சுடவேணாம்... உங்களுக்கு அது மிருகம்; எங்களுக்கு அது தெய்வம். விட்றுங்கய்யா..." (பன்றி வேட்டை, ப. 29)* என்று வேண்டிக் கொள்வது, பளியர்களின் தெய்வ நம்பிக்கையையும் உயிரினங்களுடனான ஆன்மிக உறவையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

மேலும், பளியர் சமூகத்தில் பாலின அடிப்படையிலான பணிப் பகிர்வும் காணப்படுகிறது. ஆண்கள் வேட்டையாடும் பணியில் ஈடுபட்ட நிலையில், பெண்கள் உணவு சேகரித்தல், குழந்தைகளைப் பராமரித்தல் மற்றும் தேன் சேகரித்தல் போன்ற பணிகளை மேற்கொள்கின்றனர். பூ வழிபாட்டிற்குப் பின்னரே பெண்கள் தேன் சேகரிக்கச் செல்வதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தினை பயிரிடுதல், காட்டுக் கிழங்குகள், காட்டு பழங்கள், தேன், இறைச்சி போன்ற இயற்கை உணவுப் பொருட்களை உணவாகப் பயன்படுத்திய அவர்கள், இயற்கை வளங்களைச் சார்ந்த உணவுப் பண்பாட்டைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை புதினம் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

மருத்துவம்

பளியர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வியலைக் கொண்ட பழங்குடியின மக்களாவர். அவர்களின் மருத்துவ அறிவு இயற்கைச் சூழலிலிருந்து பெறப்பட்ட மூலிகை அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டது.

விஷக்கடிக்கு *பளிச்சி இலை* மருந்தாகப் பயன்படுத்தப்படுவதும், தேன் சேகரிக்கச் செல்லும் முன்பு தேனீக்கள் கடிக்காமல் இருக்க *தனுத்தி இலை*யை உடலில் பூசிக்கொள்வதும் அவர்களின் பாரம்பரிய மருத்துவ அறிவை வெளிப்படுத்துகின்றன. இதுபோன்ற இயற்கை மருத்துவ முறைகளே அவர்களுக்கான முதன்மை சிகிச்சை முறையாக இருந்து வருகின்றன.

பன்றி வேட்டை புதினத்திலும் பளியர்களின் மருத்துவ அறிவு பதிவாகியுள்ளது. பூ நோன்பின்போது செகப்பியும் அவளது தோழிகளும் தேன் சேகரிக்கச் செல்லும் முன் தனுத்தி இலையை உடலில் பூசிக்கொண்டு செல்கின்றனர். அதேபோல், ஜமீன்தார் வீரணனுக்கு விஷக்கடி ஏற்பட்டபோது, தேராடி பளிச்சி இலையைப் பயன்படுத்தி விஷத்தை முறிக்கிறார். இந்நிகழ்வுகள், பளியர்கள் மூலிகை மருத்துவத்தில் சிறந்த அறிவும் அனுபவமும் பெற்றிருந்தனர் என்பதையும், அவர்களின் மருத்துவ அறிவு இயற்கை வளங்களைச் சார்ந்ததாக இருந்ததையும் வெளிப்படுத்துகின்றன.

சடங்குகள்

பளியர்களின் வாழ்வியலில் சடங்குகளும் வழிபாட்டு முறைகளும் இயற்கை நம்பிக்கைகளுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவையாக உள்ளன. தேன் சேகரிக்கச் செல்லும் முன் பாடல்களைப் பாடி மலர்களால் சாமிக்கல்லை வழிபடுதல், பஞ்சக் காலங்களில் ஊற்றிலிருந்து நீரை எடுத்துச் சென்று வற்றிய ஓடைகளிலும் குளங்களிலும் ஊற்றுதல், வெறியாட்டு நடத்துதல் போன்றவை அவர்களின் முக்கியமான சடங்கு மரபுகளாகும். இச்சடங்குகள் இயற்கை வளங்களின் நிலைத்தன்மையையும் சமூக ஒற்றுமையையும் உறுதிப்படுத்தும் பண்பாட்டு நடவடிக்கைகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

பன்றி வேட்டை புதினத்தில், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் கடுமையான பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது, பளியர்கள் அதிலிருந்து மீள்வதற்கான வழியை மூத்தவரான பெரிய பளிச்சியிடம் கேட்கின்றனர். அப்போது, முன்னோர்கள் பின்பற்றிய மரபை நினைவுகூர்ந்து, பழைய ஊற்றிலிருந்து நீரை எடுத்துச் சென்று வற்றிய குளங்களிலும் ஓடைகளிலும் ஊற்றுமாறு அவர் அறிவுறுத்துகிறார். இந்நிகழ்வு, இயற்கையைப் புனிதமாகக் கருதி அதனுடன் இணைந்து வாழ்ந்த பளியர்களின் நம்பிக்கையையும், சுற்றுச்சூழல் சார்ந்த அவர்களின் பண்பாட்டு மரபுகளையும் வெளிப்படுத்துகிறது (பன்றி வேட்டை, பக். 129–130).

மேலும், பளியர்கள் மலை மற்றும் வனப் பகுதிகளைத் தங்களது பூர்வீக வாழிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் சமவெளி மக்களின் குடியேற்றமும் காடுகளை வேளாண் நிலங்களாக மாற்றிய ஆக்கிரமிப்பும் அவர்களின் வாழ்விட இழப்பிற்குக் காரணமாக அமைந்தன. இதன் விளைவாக, வனவளங்களைச் சார்ந்து சுதந்திரமாக வாழ்ந்த அவர்கள், காலப்போக்கில் காடுகளில் கிடைக்கும் பொருட்களை விற்று வாழும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். பின்னர், வேட்டையாடுதல் மற்றும் உணவு சேகரித்தல் போன்ற பாரம்பரிய வாழ்வாதாரங்களை இழந்து, கூலித் தொழிலாளர்களாகவும் எஸ்டேட் தொழிலாளர்களாகவும் பணியாற்ற வேண்டிய சமூக-பொருளாதாரச் சூழலுக்கு ஆளாகினர். இவ்வாறு, பளியர்களின் வாழ்வியல் மாற்றம் அவர்களின் பண்பாட்டு அடையாளம், பொருளாதார நிலை மற்றும் சமூக உரிமைகளில் ஏற்பட்ட சிதைவுகளைப் புதினம் ஆழமாகப் பதிவு செய்கிறது.

தொன்மக் கதைகள்

பன்றி வேட்டை புதினத்தில் இடம்பெறும் தொன்மக் கதைகள், பளியர்களின் வரலாற்று நினைவுகள், பண்பாட்டு அடையாளம் மற்றும் தெய்வ நம்பிக்கைகளை வெளிப்படுத்தும் முக்கியமான கூறுகளாக அமைகின்றன. புதினத்தின் நிகழ்வுகள் 1970-ஆம் ஆண்டை மையமாகக் கொண்டு நகர்ந்தாலும், அதற்கு சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்ததாகக் கூறப்படும் சம்பவங்களின் வழியாக பளியர்களின் பூர்வீக வாழ்விட இழப்பும், ஆக்கிரமிப்பின் தொடக்கமும் சித்தரிக்கப்படுகின்றன.

பெரியநாயக்கன்பட்டி ஜமீன்தார் வேட்டையாடுவதற்காக மேற்கு மலைப் பகுதிக்கு வருகிறார். இரவு நேரத்தில் தங்கியிருந்தபோது, தொலைவில் ஒலித்த குழல் இசை அவரை

ஈர்க்கிறது. அங்கு பளியர்களின் பொடவில் வெறியாட்டு நடைபெறுவதை அறிந்து, அதைக் காணச் செல்லும் வழியில் அவரை பாம்பு தீண்டுகிறது. உடனே பளியர்கள் தங்களது மூலிகை மருத்துவ அறிவைப் பயன்படுத்தி ஜமீன்தாருக்கு சிகிச்சையளித்து உயிரைக் காப்பாற்றுகின்றனர். இதன் மூலம் பளியர்களின் மனிதநேயமும் மருத்துவ அறிவும் புதினத்தில் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

மறுநாள் காலை பளியர்களின் பளிச்சியம்மன் சிலையைக் கண்ட ஜமீன்தார், அதன் தனித்துவமான தோற்றத்தால் கவரப்பட்டு அதன் உருவாக்கம் குறித்து விசாரிக்கிறார். அப்போது, அந்தச் சிலை கல்லால் செய்யப்பட்டதல்ல; பொடவில் காணப்படும் பூக்கள், செடிகள் மற்றும் நீரின் கலவையால் உருவாக்கப்பட்ட புனிதச் சின்னம் என்று தேராடி விளக்குகிறார். இவ்விளக்கம், இயற்கையே தெய்வமாகக் கருதப்படும் பளியர்களின் சமயப் பார்வையை வெளிப்படுத்துகிறது.

இதன் பின்னர், ஜமீன்தார் புளியஞ்சோலைப் பகுதிகளை ஆக்கிரமிக்கத் தொடங்குகிறார். சமவெளி மக்களின் வருகையால் வனவிலங்குகளின் இயல்பான வாழ்வியல் பாதிக்கப்படுகிறது; தினை வயல்கள் அழிவடைகின்றன; பளியர்களின் வாழ்வாதாரமும் சீர்குலைகிறது. இதற்குத் தீர்வு காண அவர்கள் வெறியாட்டு நடத்தினாலும், வனதேவதைகள் அருள்வரவில்லை. பின்னர், பளிச்சியம்மன் சிலை காணாமல் போகிறது. தங்களது தெய்வம் இல்லாத இடத்தில் வாழ விரும்பாத பளியர்கள் பல்வேறு இடங்களுக்கு இடம்பெயர்ந்து வாழத் தொடங்குகின்றனர். இதனைத் தொடர்ந்து, பளிச்சியம்மன் சிலை இருந்த இடத்தில் ஜமீன்தார் கோயில் கட்டுவதன் மூலம் பளியர்களின் பண்பாட்டு அடையாளமும் தெய்வ மரபும் எவ்வாறு ஆதிக்க சக்திகளால் அபகரிக்கப்படுகின்றன என்பதைப் புதினம் குறியீட்டு வடிவில் சித்தரிக்கிறது.

பெரிய பளிச்சி தெய்வமான கதை

பளியர்கள் இடம்பெயர்ந்த சில ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, மலைப்பகுதியில் கடுமையான வறட்சி ஏற்படுகிறது. விவசாய நிலங்கள் பிளந்து, ஓடைகளும் குளங்களும் வற்றிப்போகின்றன. குடிநீருக்குக் கூட வழியின்றி தவித்த மக்கள், சமூகத்தின் மூத்தவரான பெரிய பளிச்சியிடம் ஆலோசனை கேட்கின்றனர். பருவநிலை மாற்றங்கள், காற்றின் திசை, மழைக்காலம் ஆகிய இயற்கை அறிவுகளில் தேர்ச்சி பெற்றவராகப் பெரிய பளிச்சி சித்தரிக்கப்படுகிறார். பல தலைமுறைகளாகக் குவிந்த அனுபவ அறிவின் உருவகமாக அவர் விளங்குகிறார்.

பெரிய பளிச்சி, பீமன் பொடவில் உள்ள கிணறே காட்டின் வற்றாத ஊற்று என்றும், அங்கிருந்து நீரை எடுத்துச் சென்று வற்றிய குளங்களிலும் ஓடைகளிலும் ஊற்றினால் பஞ்சம் நீங்கி வளம் திரும்பும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார். பின்னர், அந்த ஊற்று ஜமீன்தார் வீரணனின் வீட்டிற்குள் இருப்பதை அறிந்த மக்கள், குடிநீர் கேட்டு அவரிடம் செல்கின்றனர். ஆனால் வீரணன் அவர்களை வீட்டிற்குள் அனுமதிக்காமல் அவமானப்படுத்தி விரட்டியடிக்கிறான். இந்நிகழ்வு, இயற்கை வளங்களின் மீது ஆதிக்க வர்க்கம் செலுத்தும் கட்டுப்பாட்டையும், பழங்குடியின மக்களின் உரிமை மறுப்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

அதன்பின்னர் பெரிய பளிச்சி காணாமல் போன செய்தி மக்களை அதிர்ச்சியடையச் செய்கிறது. மோகினிக் காட்டுப் பகுதியில் அவர் ஒரு பாறையின் மீது ஏறி, மெல்ல மெல்ல பேருருவம் பெற்று பாறையோடு ஒன்றியதாகச் சிறுவர்கள் கூறுகின்றனர். அந்தப் பாறையில் தோன்றிய பிரம்மாண்டமான கால்தடங்களிலிருந்து நீர் பீறிட்டெழுவது, பெரிய பளிச்சி இயற்கையோடு ஒன்றிணைந்த தெய்வமாக உயர்த்தப்பட்டதைக் குறிக்கும் தொன்மக் குறியீடாக அமைகிறது. அதன் பின்னர் அந்தப் பகுதியில் மீண்டும் வறட்சி ஏற்படவில்லை என்றும், மலை அடிவாரத்தில் நிறுவப்பட்ட பெரிய பளிச்சியின் சாமிக்கல்லை பளியர்களுடன் ஊர் மக்களும் வழிபடுகின்றனர் என்றும் புதினம் எடுத்துரைக்கிறது.

இறுதியில், காணாமல் போன பளிச்சியம்மன் சிலை ஜமீன்தார் வீட்டுக் கிணற்றிலிருந்து மீட்கப்படுகிறது. இதன் மூலம் கிராமம் ஜமீன்தாரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை பெறுகிறது. பளிச்சியம்மன் சிலை மீண்டும் பீமன் பொடவில் அதன் பழைய இடத்தில் நிறுவப்படுகிறது. புதினத்தின் இறுதியில் தனிக்கொடி,*"எத்தனை தலைமுறை ஆனாலும் இந்தக் காடும் மலையும் பளியர்களுக்குத்தான் சொந்தம். நாங்கள் இந்தக் காட்டையும் உங்களையும் அண்டிப் பிழைக்க வந்தவர்கள். இனி எல்லோரும் ஒரு தாய் பிள்ளைகளாக ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டும்." (பன்றி வேட்டை, ப. 170)* எனக் கூறுவது, பழங்குடியின மக்களின் நில உரிமையை அங்கீகரிப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், சமூக நல்லிணக்கம், சமத்துவம் மற்றும் மனிதநேய வாழ்வியலை வலியுறுத்தும் புதினத்தின் மையக் கருத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறது. இவ்வாறு, பளியர்களும் கிராம மக்களும் ஒற்றுமையுடன் வாழ்வதாகப் புதினம் நிறைவடைகிறது.

நிறைவுரை

பன்றி வேட்டை புதினம் ஒரு சாதாரண புனைவுப் படைப்பாக மட்டுமல்லாமல், பழங்குடியின மக்களின் வாழ்வியல், நில உரிமை, சமூக நீதி மற்றும் மனித உரிமைப் போராட்டங்களை ஆழமாகப் பதிவு செய்யும் சமூகப் புதினமாக விளங்குகிறது. பூர்வீகமாக மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப் பகுதிகளில் வாழ்ந்து வந்த பளியர்கள், ஜமீன்தாரின் நில ஆதிக்கமும் பேராசையும் காரணமாகத் தங்களது வாழிடத்தை இழந்து, பசி, பருவநிலை மாற்றம், காட்டு விலங்குகளின் அச்சுறுத்தல் மற்றும் சமூக ஒடுக்குமுறைகள் போன்ற பல்வேறு இன்னல்களுக்கு ஆளாகின்றனர் என்பதை இப்புதினம் யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கிறது.

புதினத்தின் தொடக்கத்தில் ஜமீன்தாரின் வீட்டில் பணிபுரியும் அடிமைத் தொழிலாளர்களாகக் காணப்படும் சக்கையன் முத்தையா மற்றும் தனிக்கொடி ஆகியோர், கதையின் இறுதியில் அதே ஜமீன்தாரின் ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து கிராம மக்களின் விடுதலைக்காகப் போராடுகின்றனர். அதேபோன்று, பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளான வள்ளி, தனிப்பட்ட பாதிக்கப்பட்ட பெண்ணாக மட்டுமல்லாமல், ஒடுக்கப்பட்ட பெண்களின் உரிமைக் குரலாக உருமாறுவது புதினத்தின் முக்கியமான சமூகச் செய்தியாக அமைகிறது.

மேலும், வீட்டு வேலைக்காரர்களை அடிமைகளாக நடத்துதல், சாதிய அடிப்படையிலான ஒடுக்குமுறை, பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறை, நில அபகரிப்பு, பழங்குடியின மக்களின் பண்பாட்டு அடையாள அழிப்பு போன்ற சமூகப் பிரச்சினைகளை *பன்றி வேட்டை* புதினம் ஆழமாகப் பதிவு செய்கிறது. அதேவேளையில், ஒடுக்குமுறைக்கு எதிராக மக்கள் ஒன்றிணைந்து போராடும்போது மட்டுமே சமூக நீதி நிலைநாட்டப்பட முடியும் என்ற விழிப்புணர்வையும் இப்புதினம் வலியுறுத்துகிறது.

எனவே, *பன்றி வேட்டை* புதினம் பளியர் இன மக்களின் வாழ்வியல், பண்பாடு, தொன்ம நம்பிக்கைகள், இயற்கை சார்ந்த அறிவு, சமூகப் போராட்டம் மற்றும் உரிமை மீட்பு ஆகியவற்றைப் பதிவு செய்யும் முக்கியமான இலக்கிய ஆவணமாகத் திகழ்கிறது. இப்புதினம், விளிம்புநிலை மக்களின் வாழ்க்கையைப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், சமூக நீதியும் மனிதநேயமும் சமத்துவமும் நிலைநாட்டப்பட வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்தும் சிறந்த சமூகப் படைப்பாக அமைந்துள்ளது.

துணை நூற்பட்டியல்

1. சக்திவேல், சு., தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள், மணிவாசகர் பதிப்பகம் , சென்னை.1998
2. லட்சமி சரவணக்குமார், பன்றிவேட்டை, எழுத்து பிரசுரம், ஜுரோ டிகிரி பப்ளிஷிங், சென்னை, 2025.

*****